

Kun olin palannut Jerusalemiin, taapahtui minun rukoillessani pyhäkösissä, että minä jouduin hurmoksiin ja näin hänet. Ja hän sanoi minulle: 'Riennä ja lähde pian pois Jerusalemita, sillä he eivät ota vastaan sinun todistustasi minusta'. Ja minä sanoin: 'Herra, he tietävät itse, että minä panin vankeuteen ja ruoskitin jokaisessa synagoogassa niitä, jotka uskoivat sinuun. Ja kun Stefanuksen, sinun todistajasi, veri vuodatettiin, olin minäkin läsnä, hyväksyin sen ja vartioin hänen surmaajainsa vaatteita.' Ja hän sanoi minulle: 'Mene, sillä minä lähetän sinut kauas pakanain tykö'. Tähän sanaan asti he kuuntelivat häntä; mutta silloin he korottivat äänensä ja sanoivat: "Pois maan päältä tuommoinen! Sillä ei hän saa elää." Ja kun he huusivat ja heittelivät vaatteitaan ja viskoivat tomua ilmaan, käski päällikkö viedä hänet kasarmiin, ja saadakseen tietää, mistä syystä he niin hänelle huusivat, hän määräsi hänet ruoskimalla tutkittavaksi.

Mutta kun he olivat oikaisseet hänet ruoskittavaksi, sanoi Paavali siinä seisovalle sadanpäämiehelle: "Onko teidän lupa ruoskia Rooman kansalaista, vieläpä ilman tuomiota?" Kun sadanpäämies sen kuuli, meni hän päällikölle ilmoittamaan ja sanoi: "Mitä aiot tehdä? Tämä mies on Rooman kansalainen."

Niin päällikkö meni Paavalin luo ja sanoi hänelle: "Sano minulle: oletko sinä Rooman kansalainen?" Hän vastasi: "Olen". Niin päällikkö sanoi: "Minä olen paljon rahalla hankkinut itselleni tämän kansalaisoikeuden". Paavali sanoi: "Mutta minulla se on syntymästani asti". Silloin ne, joiden piti häntä tutkia, lähtivät heti hänen luotaan.

Ja myös päällikkö peljästyivät saatuaan tietää, että Paavali oli Rooman kansalainen, kun oli sidottanut hänet. Mutta seuraavana päivänä, koska hän tahtoi saada varman tiedon, mistä juutalaiset häntä syyttivät,

päästi hän hänet siteistä ja käski ylipappien ja koko neuvoston kokoontua, vei Paavalin alas ja asetti hänet heidän eteensä.

Paavali siis jatkaa todistustaan ja hän kertoo Jumalan puhuneen hänelle, kuinka Jerusalemissa ei oteta hänen todistustaan vastaan. Olihan siihen painavat syyt, koska Paavali oli vainonnut julmasti Herran seurakuntaa. Paavali kertoi myös Stefanuksesta, jonka surmaamisessa hän oli läsnä - hyväksyen tämän teon. Paavali siis kertoo uskon tulostaan ja miten Jumala kutsui hänet palvelukseensa. Hänelle Jumala oli puhunut, kuinka hänestä tehtäisiin pakanain apostoli. Tätä kertoessaan, Jerusalemin juutalaiset joutuivat hiltittömän raivon valtaan. He huusivat, "Pois maan päältä tuommoinen! Sillä ei hän saa elää."

Raivon yltyessä päällikkö käski viedä Paavalin kasarmiin määräten Paavalin ruoskittavaksi - saadakseen tietää, mistä häntä syytettiin. Paavali, joka oli hyvin koulutettu juutalainen, tiesi hyvin, mitä laissa sanotaan ja hän keskeyttikin toimenpiteen ovelasti vedoten omaan kansalaisoikeuteensa. Hän kysyi, kun häntä asetettiin ruoskittavaksi: "Onko teidän lupa ruoskia Rooman kansalaista, vieläpä ilman tuomiota?" - Niin hänen asiansa ilmoitettiin sadanpäämiehelle ja hän säästyi silloin ruoskinnalta.

Päällikön puhuttaessa Paavalia, voimme nähdä jopa pientä *irvailunpoikasta* heidän keskustelussaan, sillä päällikkö tivasi Paavalin kansalaisuutta rehennellen, kuinka hän itse suurella rahalla oli ostanut Rooman kansalaisuuden. Paavali tyytyi toteamaan, että *hänellä se on ollut syntymästään saakka!* - Tämän kuultuaan, hänen ruoskijansa lähtivät pois.

"Ja myös päällikkö peljästyivät saatuaan tietää, että Paavali oli Rooman kansalainen, kun oli sidottanut hänet. Mutta seuraavana päivänä, koska hän tahtoi saada varman tiedon, mistä juutalaiset häntä syyttivät, päästi hän hänet siteistä ja käski ylipappien ja koko neuvoston kokoontua, vei Paavalin alas ja asetti hänet heidän eteensä."

Paavalin vaiheikasta elämää seurattaessa, ei voi todeta muuta kuin, ettei siitä jännitystä puuttunut. Jos oli suuri ja ihmeellinen Jumalan Voiman läsnäolo hänen elämässään, niin oli pahan voimien koettelemuksetkin. Ikävintä ja surullisinta näissä on aina se, että "omat koirat purevat." Vastustajat nousivat juutalaisista hurskastelevista uskonnollisista ihmisistä, kuten Jeesuskenkin kohdalla. Samoin me itsekkin saatamme joutua kokemaan, ettei meitä jumalattomat syö ja vainoa, vaan omat veljemme, läheisemme, ehkä seurakunnan jäsen, tai kenties joku, johon luotat työtoverina. Ulkopuolisen lyönti ei koskaan haavoita niin kuin sen, joka on luotettu läheinen ihminen.

Mikä tekee Jumalaan uskovasta ihmisestä näin *julman sadistisen ja ilkeän*? Se johtuu inhimillisestä omahyväisyydestä. Kadottaessamme jumalisen päämäärän, näyn ja sanansa todellisen merkityksen, alamme käyttäytyä vanhan turmeltuneen luontomme mukaan. Tunnistatan tämän itsestäkin, sillä ellen valvo joka päivä nöyrästi Jumalani edessä tilaani, hyvin pian lankean inhimillisiin tekoihin. Ensin vähässä ja vähitellen liukuen aina vain syvemmälle pahuuteen.

Meidän on muistettava, ettei Jumala ole inhimillinen. Me inhimilliset ihmiset voimme oppia jumaluudesta ja tiedän, että se juuri jalostaa inhimillisyyttä mitä parhaimmalla tavalla. Oma inhimillisuus on niin turmeltunutta omahyväisyyden ja ylpeyden suossa, ettei se voi pidemmän päälle tuottaa itsessään mitään hyvää. Raamattu toteaaakin, "ettei lihassa asu mitään hyvää" (Room. 7:18) - ja siksi sen mukaan elämisestä saa myös sen palkan. Ilman Luojamme kontrollia, läpivalaisua, puhdistusta ja hyvää vaikutusta eksymme mieleemme turmeltuneisuuteen. Ainut, mikä siis ohjaa elämäni oikeaan suuntaan ja myös pitää siinä, on siis yhteys Jumalaan ja Hänen sanaan. Näitä jumalaisia päämääriä meidän jokaisen tulisi vaalia, "ettei meitä ehkä havaittäisi sotiviksi itseään Jumalaa vastaan." (Apt.5:39)

